

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Pavla Šámala, soudce Jana Wintra a soudce zpravodaje Jaromíra Jirsy v řízení o ústavní stížnosti stěžovatelky **obce Čeladné**, se sídlem Čeladná 1, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem v Mohelnici, Olomoucká 261/36, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 205/2022-51 ze dne 23. 3. 2023, za účasti **Nejvyššího správního soudu**, jako účastníka řízení, a **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kapitána Jaroše 1926/7, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

1. Ústavní stížností se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, neboť je přesvědčena, že jím Nejvyšší správní soud („NSS“) porušil především její ústavně zaručené právo na samosprávu podle čl. 100 odst. 1 Ústavy České republiky.
2. V projednávané věci jde o stěžovatelčiny veřejné zakázky týkající se stavebních prací na památníku. Stěžovatelka konkrétně zadala podlimitní veřejné zakázky, jejichž předmětem bylo plnění vyplývající ze smlouvy o dílo z května 2018 („první smlouva“), smlouvy o dílo z dubna 2019 („druhá smlouva“) a smlouvy o dílo z prosince 2019 („třetí smlouva“); plnění spočívalo zejména v zateplení fasády, výměně střešního pláště a části střešní konstrukce, vybudování dřevěného ochozu, stavebních úpravách uvnitř objektu, zpevnění ploch a v terénních úpravách kolem památníku.
3. Vedlejší účastník v dubnu 2021 rozhodl, že stavební práce tvořily jeden funkční celek s předpokládanou hodnotou přesahující finanční limit 6 000 000 Kč ve smyslu § 27 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů („ZZVZ“), zakládající povinnost zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení; celková předpokládaná hodnota zakázek činila minimálně 12 802 168,41 Kč bez DPH. Stěžovatelka podle vedlejšího účastníka svým jednáním spáchala přestupek podle § 268

odst. 1 písm. a) ZZVZ. Stěžovatelka se dále dopustila přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ, jelikož nezveřejnila dodatky ke smlouvám. Za uvedené jednání vedlejší účastník stěžovatelce uložil pokutu ve výši 100 000 Kč. Předseda vedlejšího účastníka následně rozhodnutím ze dne 9. 7. 2021 změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že vztáhl jednání stěžovatelky pouze na uzavření druhé a třetí smlouvy, neboť u první smlouvy o dílo nebyla dostatečně prokázána funkční souvislost se zbylými dvěma. Celková předpokládaná hodnota zakázek však činila i po odečtení hodnoty zakázky z první smlouvy minimálně 10 267 274,22 Kč bez DPH.

4. Krajský soud v Brně („krajský soud“) rozsudkem č. j. 62 Af 46/2021-68 ze dne 4. 11. 2022 žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí o rozkladu zamítl a NSS následně jako nedůvodnou zamítl i stěžovatelčinu kasační stížnost ústavní stížností napadeným rozsudkem. Jádrem sporu u správních soudů bylo, zda lze na plnění z druhé a třetí smlouvy nahlížet jako na části jedné zakázky nebo jde o plnění spolu nesouvisející. Správní soudy dospěly k závěru, že obě zakázky spolu časově a věcně souvisely a že stěžovatelka měla postupovat podle § 18 odst. 1 ZZVZ. Podle citovaného ustanovení platí, že je-li veřejná zakázka rozdělena na části, stanoví se předpokládaná hodnota podle součtu předpokládaných hodnot všech těchto částí, bez ohledu na to, zda je veřejná zakázka zadávána v jednom nebo více zadávacích řízeních; součet předpokládaných hodnot částí veřejné zakázky musí zahrnovat předpokládanou hodnotu všech plnění, která tvoří jeden funkční celek a jsou zadávána v časové souvislosti; každá část veřejné zakázky pak musí být zásadně zadávána postupy odpovídajícími celkové předpokládané hodnotě zakázky.

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti tvrdí, že sankční rozhodnutí vedlejšího účastníka bylo účelové, extenzivní, formalistické a prvoplánové; nerespektovalo její právo na samosprávu v tom smyslu, že stěžovatelka má právo sama zvolit způsob, časování a obsah smluvních závazků a nikdo jí nemá právo „diktovat“, v jakém rozsahu je povinna smlouvu uzavřít, nejsou-li realizace a financování celé stavby postaveny najisto. Stěžovatelka tvrdí, že byla potrestána za něco, co nemohla předvídat. Dále rozporuje závěr správních soudů, podle kterého sporné smlouvy měly tvořit funkční celek. Byť správní soudy uvádí teoreticky možné postupy stěžovatelky při uzavírání smluvní dokumentace, neberou v potaz praxi konkrétních společností, které by nesouhlasily s netransparentními smluvními doložkami. Stěžovatelka uvádí, že její právo na samosprávu může být omezeno pouze výjimečně a ve veřejném zájmu, což není nynější případ. Potřeba provést další práce se podle stěžovatelky ukázala až během rekonstrukce sporné budovy.

6. Ústavní soud je k projednání ústavní stížnosti příslušný. Ústavní stížnost byla podána oprávněnou osobou [§ 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o Ústavním soudu“)]; je včasná a není nepřípustná podle § 75 odst. 1 téhož zákona; stěžovatelka je řádně zastoupena advokátkou.

7. Ústavní soud posoudil ústavní stížnost stěžovatelky a dospěl k závěru, že jde o zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Uvedené ustanovení v zájmu racionality a efektivity řízení před Ústavním soudem dává tomuto soudu pravomoc posoudit „přijatelnost“ návrhu předtím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně nálezem.

8. Stěžovatelka ve své ústavní stížnosti pouze opakuje argumenty, které pečlivě a srozumitelně vypořádal již Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí. Ústavní soud přitom závěrům ohledně funkčního a časového propojení jednotlivých částí veřejné zakázky nemá co vytknout. Opakuje-li stěžovatelka, že neměla jistotu ohledně financování dalších částí projektu, pomíjí, že z rozhodnutí vedlejšího účastníka nevyplývala povinnost stěžovatelky realizovat projekt najednou; klíčovým důvodem uložení pokuty bylo pouze nesplnění povinnosti zadat veřejnou zakázku určitým způsobem. Tvrdí-li dále stěžovatelka pouze v obecné rovině, že byla potrestána za něco, co nemohla předpokládat, pomíjí podrobně odůvodněné závěry NSS, podle kterého již z projektové dokumentace a obou smluv zjevně vyplývalo, že stavební práce bylo třeba vnímat jako celek (srov. bod 18 napadeného rozsudku).

9. Jelikož Ústavní soud nezjistil, že by napadeným rozhodnutím byla porušena ústavní práva stěžovatelky, její ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 19. září 2023

Pavel Šámal v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Jana Němečková